

บันทึกความทรงจำของคณะสำรวจ

มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ที่บริเวณ

รัฐมลายูตอนเหนือ

ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๔๒-๒๔๔๓

ต่อจากฉบับที่ ๓ ปีที่ ๕

W.W. SKEAT (M.A.) หัวหน้า คณะผู้สำรวจ

มรว.ประกายฉัตร สุขสวัสดิ์ แปล

๑ มิถุนายน ในตอนบ่าย เราไปงานศพของคนที่ตายลงด้วยโรคไข้ทรพิษ เป็นชาวกลันตันที่ได้เดินทางโดยทางเรือมาถึงพร้อมภรรยาของเขาได้ไม่นานนัก โดยทำอาชีพรับจ้างต่อเรือตามย่านนั้น เขาจนมากและเนื่องจากสิ้นชีวิตลงเพราะเป็นฝีดาษ ผู้คนจึงต้องเอาเขาไปฝังไกลจากหมู่บ้านเป็นไม้ใกล้เหมือนกับศพของคนที่ถูกฆ่าตาย ทั้งนี้ตามที่หัวหน้าหมู่บ้าน (Penghulu) ได้ให้ฟัง วิญญาณของผู้ที่เสียชีวิตลงในลักษณะนี้เป็นที่เคร่งขาม ทำให้ไม่อาจเอาศพฝังไว้ในป่าช้าร่วมกับศพผู้อื่นได้เพราะกลัวว่าศพของเขาจะไปรังควานศพอื่น ๆ ศพของเขาจึงถูกฝังไว้ใกล้ถ้ำธารตรงที่มีต้นฝู้นสะพัง (Varnish

Tree หรือที่ภาษามลายูแถบฝั่งทะเลตะวันตกเรียกว่า Sampang) ขึ้นอยู่ใกล้ ๆ ชาวบ้านคนหนึ่งกล่าวว่า จะไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้แถบนั้น แม้เพราะกลัวต้นไม้ (ต้นฝู้นสะพังมีเปลือกไม้เป็นที่รู้จักกันดีว่ามีพิษซึ่งเมื่อระเหยมาโดนใครเข้าแล้วจะทำให้เกิดอาการอักเสบอย่างร้ายแรง)

ศพของเขานั้นมีคนหามใส่แคร่ไม้ไผ่มาหลังจากที่มีการเขียนศพ ๕ ครั้งตามธรรมเนียม และมีคนกางร่มกระดาษบังแดดให้ระหว่างทางที่หามมา พอมาถึงที่ฝัง คนก็ห่อศพด้วยผ้าโสร่งและหุ้มทับด้วยเสื่ออีก ๒ ผืน เสื่อผืนหนึ่งเป็นเสื่อธรรมดา ส่วนอีกผืนหนึ่งเป็นเสื่อชั้นดีหน่อย โดยที่ไม่ได้นำไม้กระ-

ดานมา หัวหน้าหมู่บ้านจึงให้คนที่หามศพ เอาแคร่ไม้ไผ่ปิดทับศพกันดินถล่มลงไปบนศพ ซึ่งถือกันตามพิธีว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก อย่างไรก็ตามพิธีว่า เป็นเรื่องที่ผิดมาก อย่างไรก็ตามก่อนหน้านั้นก็ได้มีการขุดหลุมศพ โดยมีการวัดความยาวของศพ เพื่อขุดหลุมให้ได้ขนาดเมื่อโตะอิหม่ามซึ่งได้นำผ้าห่อศพมาถึง ก็มีการหามศพไปอาบน้ำที่ถ้ำธารตามประเพณี โตะอิหม่ามเป็นผู้หอบเอาปลายหอกที่วางไว้บนศพเพื่อกันภูติผีร้าย และมอบให้คนที่หามแคร่คนหนึ่ง หลังจากที่เขาศพจะโลมน้ำเป็นครั้งแรกแล้ว ก็มีการอาบน้ำศพแก่ครั้งตามประเพณี โดยโตะอิหม่ามเป็นผู้ทำพิธีเองด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในความ

สงบสำรวมของเขายิ่งนัก เมื่อเสร็จจากพิธีอาบน้ำศพแล้วก็มีพิธีห่อศพด้วยผ้าขาวสามชั้น พันรอบ ๆ ร่างของผู้ตาย และมีดเป็น ๕ ช่วง และหย่อนศพที่มัดแล้วลงในหลุมที่ขุดไว้ใกล้ ๆ ที่ฝังศพ โดยอยู่ทางขวา สำหรับสิ่งที่ใช้แทนไม้กระดานที่ขาดไปนั้น ก็ได้วางไว้ตามที่ ๆ กำหนด หลังจากนั้นก็มี การกลบลมฝังศพเป็นอันเสร็จพิธี สำหรับเสื้อผ้าของผู้ตายก็ได้มีการเผาทั้ง ๗ ที่บ้านของผู้ตายนั้น (ในการอาบน้ำศพ ซึ่งปรกติแล้วจะทำกันที่บ้านของผู้ตาย ในตอนแรกศพจะถูกชะล้างขัดถู และล้างด้วยน้ำเถ้าสะบูผสมกับน้ำมะนาวก่อน จะถึงการอาบน้ำเถ้าครั้ง ทำให้พิธีนั้นสมบูรณ์)

๒ มิถุนายน วันที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีพิธีล้างมลทิน ซึ่งเรียกในที่นี้ว่าพิธีไล่ผี (หรือสิ่งเลวร้าย) ในพิธีนี้ผู้ชายจะขึ้นเป็นสองแถว ทางฟากหนึ่งของบึง ส่วนผู้หญิงและเด็กขึ้นเป็นแถวเช่นกันที่ปลายบึง เบื้องหน้าพวกผู้ชายมีบึงอยู่ และถัดไปจากบึงนั้นเป็นโอ่งน้ำมนต์แปดโอ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้รับทราบ ว่าหมายถึงศาลเจ้าแปดแห่งของชาวมุสลิมในหมู่บ้าน พ่อหมอเล่าว่า โอ่งแต่ละใบควรมีเทียนปักที่ขอบโดยรอบ แต่โดยที่มีเทียนไม่พอ บักรอบทุกขอบโอ่ง จึงปักได้เฉพาะบางโอ่ง โอ่งที่เหลือจึงไม่ปักเทียน และด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ก็มีเทียนเพียง ๕ เล่มแทนจำนวนทั้งหมด แปดเล่มที่ใช้ในพิธีล้างมลทินให้ต้นไม้ (Tree-rite) สำหรับพิธีนี้จะมีการปักเทียนทีละเล่มบนกิ่งต้น Sapang-๓ ต้นใหญ่ที่ขึ้นอยู่ริมแม่น้ำ พ่อหมอ

จะสวดอ้อนวอนพระเจ้าก่อนปักเทียนแต่ละเล่ม เมื่อใกล้จะเสร็จพิธีนั้น มีการละหมาดเป็นภาษาอาหรับ และสวด Tahill

หลังจากนั้นก็มีการเลี้ยงอาหาร อาหารที่ข้าพเจ้าได้รับซึ่งก็เหมือนกันกับพวกชาวบ้าน ประกอบด้วยข้าวเหนียวสีเหลืองและข้าวเหนียวปิ้ง มีเนื้อไก่ทอดมัน ๑ ขามเล็ก ๆ สำหรับทานกับข้าวราคาข้าวนั้นประมาณชามละ ๑๐ เซนต์ ส่วนข้าวเหนียวประมาณ ๑๓ เซนต์ (และมักจะเก็บไว้ใช้ในโอกาสพิเศษ แม้ว่าบางครั้งก็มีคนเร่ขายข้าวเหนียวปิ้งตามถนน ข้าวเหนียวปิ้งนี้ปรกติจะเสียบไม้ปิ้งบนเตา) นอกจากนั้นยังมีกล้วย ๑ หัวด้วย กล้วยที่ขึ้นตามชายฝั่งทะเลตะวันตกนั้นส่วนใหญ่มีเมล็ดแข็งและขนาดเท่าเมล็ดชอร์รี่ แต่สำหรับกล้วยที่ใช้ในพิธีนี้ต้องเป็นกล้วยไม่มีเมล็ด (เรียกว่า bunt)

พ่อหมอบอกกับข้าพเจ้าว่า เขาไม่มีสิทธิ์รับประทานข้าวเหนียวที่ใช้ในพิธีร่วมกับคนอื่น ๆ เพราะถ้าเขาได้รับประทานแล้วพวกภูตผีซึ่งเขาทำพิธีไล่นั้น จะเข้าใจผิดว่าเป็นการเชื้อเชิญให้เข้ามาร่วมรับประทานด้วย เพราะฉะนั้นเขาจึงแยกไปรับประทานที่หลังพร้อมพวกผู้หญิง ในการสวดอ้อนวอนนั้น เขาจะเอยถึงแม่พระธรณี และเทพเจ้าในศาลทั้งแปดกับบรรพบุรุษของหมู่บ้าน โขลกตีที่เพิ่งเป็นวันที่สองของงานฉลองนี้ (งานวันแรกนั้นได้จัดขึ้นที่สถานที่เดียวกันนี้) และข้าพเจ้ามีโอกาสได้มาร่วมงานในวันถัดไป ซึ่งเป็นพิธีไล่สิ่งชั่วร้ายจากพืชพันธุ์ และทำพิธีกันใน

นาข้าว หลังจากนั้นก็มีการทำนากล้าลงในนา

๓ มิถุนายน หลังอาหารเที่ยง ข้าพเจ้าได้ติดตามอานันเคลไปดูพิธีขึ้นค่อไปของการไล่ผีที่ในหมู่บ้าน ซึ่งก็ปรากฏว่าเหมือนกับพิธีที่ทำกันเมื่อวันก่อนนั่นเอง

๖ มิถุนายน อานันเคลและข้าพเจ้าได้เดินไปที่วัดเก่า เพื่อวัดขนาดของพระนอน (พระพุทธรูปไสยาสน์) ในถ้าพระรูป เราได้วัดขนาดต่าง ๆ ไว้ดังนี้ ความยาวจากยอดพระเศียร (รวมยอดแหลม) ไปจรดปลายพระบาท ๘๐ ฟุต ความยาวตลอดพระพาหา (แขน) ซ้าย พระศอกจนถึงนิ้วกลางของพระหัตถ์ ๔๒ ฟุต ๘ นิ้ว ความยาวของพระพาหา (แขน) ขวา ช่วงตั้งแต่ศอกถึงนิ้วกลางของพระหัตถ์ ๒๑ ฟุต ๔ นิ้ว ความยาวของพระหัตถ์ขวาถึงนิ้วกลางพระหัตถ์ ๑๐ ฟุต ๑๐ นิ้ว ความยาวของนิ้วกลางของพระหัตถ์ขวา ๕ ฟุต ๕ นิ้ว ความยาวของพระบาท ๑๖ ฟุต ความกว้างของพระบาท ๓ ฟุต ความยาวของนิ้วพระบาท (ซึ่งยาวเท่ากันหมด) ๓ ฟุต ความยาวของพระขมวดตั้งแต่เข้าถึงสันพระบาท ๒๑ ฟุต ความยาวของพระโอบอุ้ง (วัดริมด้านใน) ๔ ฟุต ความยาวของพระนาลิก ๔ ฟุต ความกว้างตลอดพระนาลิก ๓ ฟุต ความยาวของพระเมตร ๒ ฟุต ๖ นิ้ว ความยาวของพระกรรม ๓ ฟุต ๔ นิ้ว

แต่เดิมนั้นคงจะมีเศียรพญานาค ๔ เศียรเป็นอย่างน้อยเฝ้าอยู่เบื้องหลังพระพุทธรูปนอนเพราะเราพบหลักฐานของกอกพญานาค

ซึ่งเสียดหักไปนั้น ๒ ฐานและมี
 ศิวะพญานาค ๒ ตัวพันหลังพระพุทธรูป
 แต่ที่ว่าส่วนหางนั้นหักไป จึง
 เป็นการยากที่จะบอกจำนวนได้
 พญานาคตัวที่อยู่ใกล้พระเศียร
 นั้นมี ๑ เศียรรวมกันเป็นแผงใหญ่
 และยังมีอีกตัวมี ๕ เศียร แต่ละ
 เศียรมองดูคล้ายหัวจระเข้ อานันเดล
 คิดว่าดูคล้ายหัวตะกวดใหญ่ (iguana,
 Monitor Lizard) ที่รวมกันเป็นแผง
 เศียรพญานาค เศียรกลางซึ่งมีขนาด
 ใหญ่ที่สุดนั้นมีแผงใหญ่คลุมเศียร
 เล็กข้าง ๆ เอาไว้ ใกล้เคียง ๆ พระบาท
 ของพระนอนมีพระรูปพระพุทธรูป
 มารดา (ซึ่งที่นี้เรียกว่า NIKMOK)
 และที่พระเศียรดูเหมือนมีพระพุทธรูป
 บิดา (NIKPOK) ทั้งนี้จากคำบอกเล่า
 ของมัณฑุเทศกคนไทยว่า พระรูป
 พระพุทธรูปมารดานั้นมีรูกลางที่ฐาน
 เช่นเดียวกับพระพุทธรูปไสยาสน์
 ซึ่งเล่ากันว่าโมยทำขึ้นไว้เพราะ
 คิดว่าจะเอาโลหะเงินซึ่งอยู่ภายใน
 ออกมาจากพระรูปได้ ตามสูตรแล้ว
 เมื่อยโมยนั้นกลับถึงบ้านเขาก็ตาย
 และเลือดที่ออกมาจากแผลของ
 พระพุทธรูปและพระพุทธรูปมารดา
 นั้น เราได้รับคำบอกเล่าว่ายังไม่แห้ง
 เลย อานันเดลได้สำรวจอย่างละเอียด
 แล้วลงความเห็นว่าที่มอง
 ดูคล้ายเลือดนั้นเป็นราชชนิดหนึ่ง

๕ มิถุนายน ข้าพเจ้าได้ทราบ
 มาวันนี้ว่าคนมลายูเชื่อว่ารู้งกินน้ำ
 นั้นผูกติดอยู่กับสายสะดือของม้า
 ๒ ตัว คือตัวผู้และตัวเมีย ความคิด
 นี้ดูเหมือนจะเกิดจากการที่ได้เห็น
 รู้งกินควบกัน ๒ ตัว คนมลายู
 ถือว่ารู้งตัวบั้นจะเป็นม้าตัวผู้เสมอ
 เขาเตือนเราว่า ถ้าเราต้องการจะ
 ชีรู้ง เราจะต้องใช้ปากชี้เท่านั้น

ซึ่งเป็นวิธีที่คนมลายูใช้ชีรู้งกิน
 เพราะถ้าใช้มือเขาเชื่อว่ามือจะเหี่ยว
 ไปเลย ผู้คนบอกกันว่าบริเวณที่
 สายรู้งมาจรดพื้นโลกนั้นมีทองอยู่
 และยิ่งเชื่อว่าวิญญาณของรู้งนั้น
 จะดื่มน้ำจากลำธารบนยอดเขา

๑๐ มิถุนายน วันนี้ปะละละสุ
 มาถึงแต่เช้า และตอนรับประทาน
 อาหารเช้าได้ให้ความเพลิดเพลิน
 แก่พวกเราด้วยการเล่าเรื่องเกี่ยวกับ
 เรื่องสายฟ้าและเรื่องรู้งจากกล่าวว่
 สายฟ้า (ซึ่งหมายถึงลึมหินของ
 แหลมมลายู) นั้นถ้าโดนลมหู่
 แม้แต่เพียงเล็กน้อย วิญญาณที่สิง
 อยู่ภายในจะจากไปทันที และใคร
 จะคว้าเอามาถือไว้ก็จะด้วยจุด
 ประสงค์ใด ๆ ทำได้โดยปลอดภัย
 โดยปรกคิสายฟ้าเวลาตกจากฟ้า
 จะแทรกเข้าไปในพื้นที่โลก และอยู่
 ที่นั่น ๓ ปี จึงจะกลับขึ้นมาบน

ผิวโลก และลอยกลับไปบนท้องฟ้า
 ใหม่ เพื่อที่จะกลับลงมาเป็นฟ้าผ่า
 สายฟ้าที่มีวิญญาณจะกลับมาบน
 ผิวโลกทั้งหมด แต่สายฟ้าที่โดน
 ลมหู่จะฝังอยู่ที่เดิมภายในพื้นโลก
 ไม่ว่าจะลึกสักแค่ไหน จะสูได้เล่า
 เพิ่มเติมว่า เวลาที่ฟ้าผ่าต้นมะพร้าว
 ทำให้เกิดไฟไหม้ขึ้น จะต้องเอาน้ำ
 มาดับไฟที่ใช้ในบ้านทั้งหมด และให้
 ดับไฟที่ต้นมะพร้าวซึ่งถือเป็นเชื้อ
 ไฟในบ้านด้วย ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น
 พระอัคนี (ธาตุไฟ) จะหมดอำนาจ
 และมีความร้อนน้อยไปกว่าไฟที่
 เกิดจากฟ้าผ่านั้น และผลที่จะตาม
 มาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือความ
 เจ็บไข้ได้ป่วย (อีกนัยหนึ่งนั่นถือว่า
 หินสายฟ้าใช้ลดไข้และแก้พิษงู
 เมื่อเอามาฝนกับหินอีกแห่งและเอา
 ผงที่ได้มานั้นผสมน้ำดื่ม)

เปาะสุได้ท่องโคลงที่ใช้สวด
อ่อนวอนไฟที่เกิดจากสายฟ้าให้
ข้าพเจ้าฟังซึ่งมีความไพเราะ และ
เหมือนโคลงสำหรับรูปหอมและ
เทียน ดังนี้

ขอสันติสุขของมีแค่ท่าน

ข้าตระหนักถึงกำเนิดของท่านดี

ท่านมาจากหยาตแห่งของ

ท่านนมีโมฮัมหมัด

โปรดอย่าให้เกิดโรครภัยแก่เรา

โปรดอย่าให้เกิดความไข้

และความปวดหัว

โปรดอย่าให้เกิดความไข้

รุ่มร้อน

อย่าให้พื้นของเรากระทบกัน

เพราะ ไข้จับสัน

ขอให้มี ความ ไพบุลย์เพื่องฟู

ความเข็นขุมฉ่ำ

เหมือนผิวแก้วของงูน้ำโขก

ซึ่งปกปักษัรรักษาสุภณาแห่ง

สวรรค์

ถึงแม้ว่าต้นไม้ของเราถูก
ถอนราก ขออย่าให้มันเหี่ยวเฉา

ถึงแม้ว่าเราถูกกัด ขออย่าให้
พิษนั้นเป็นอันตราย

โดยพระพรของพระผู้เป็นเจ้าของ
และศาสดาโมฮัมหมัด

ยังมีตำนานของมลาฮูเล่าไว้
ด้วยว่า ครั้งหนึ่งศาสดาโมฮัมหมัด
ยืนฟังต้นไม้ในท่ามกลางแสงแดด
อันแผดกล้า และหยาดเหงื่อของ
ท่านได้กลายเป็นรูปหอม

พระอาทิตย์นั้นถือว่าเป็น
เหมือนม้า ซึ่งมาในขบวนแห่ข้าม
สวรรค์จากฟากตะวันออก บางครั้ง
ก็ถูกขบคัมด้วยเทพดาซึ่งนำม้า
กลับไป พระจันทร์นั้นถือว่าเป็น
เทพแห่งความกรุณาอุ้มข้ามท้องฟ้า
เทพองค์นี้บางครั้งก็อุ้มพระจันทร์

ให้เห็นมาก บางครั้งก็ให้เห็นน้อย
ขึ้นอยู่กับคืนข้างขึ้นหรือข้างแรม
ส่วนความนั้นเป็นเดือนที่ประดับ
ชุดทรงขององค์อัลเลาะห์ บางคน
ก็เล่าว่า รุ่งเมื่ออยู่กลางฟ้าตรงศีรษะ
จะมองดูเหมือนหัวม้าซึ่งก้มลงน้ำ
คัมน้ำ ครั้งหนึ่งรุ่งเหมือนหัวม้าที่
ได้เข้าไปในบ้านของชายชราที่
หมู่บ้านแจบักโกลัสคาบารูในรามัน
และคัมน้ำในโอ่งเขาจนหมด แต่
ทั้งนี้ถือว่าน่าโชคมาให้

๑๑ มิถุนายน ตอนเย็นจอห์น
และข้าพเจ้าไปที่บ้านลาเกีร์ ซึ่งเป็น
พัสดิเรือนจำ เพื่อดูการเข้าทรง
โดยมีเซมมองเป็นคนทรง และจะสุ
เป็นคนช่วยตีกลองให้ เมื่อพิธีจุด
เทียนและเจิมเสร็จจึงสิ้นลงแล้ว ก็
เกิดการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ
ของคนที่ทรงซึ่งบิดไปมาที่ละส่วน
อย่างรุนแรง ไหลก็เกิดการชักขึ้น
ชักลง และศีรษะก็โคลงไปรอบ ๆ
จากขวาไปซ้ายอย่างรวดเร็ว สิ่งที่
เกิดขึ้นนี้บางครั้งก็มีเสียงร้องผสม
เป็นลักษณะพิลึกพิลั่นยิ่งนัก สักครู่
คนทรงจึงสงบลง และตอบคำถาม
หลาย ๆ คำถามที่พวกเราบ่อนให้
เขาเริ่มต้นด้วยการสวดอ่อนวอน
กุดตีและเทพที่ศาลเจ้าในท้องถิ่น
ตามธรรมเนียม และจุดรูปเทียน
บูชาเทพเจ้ามุสลิมในท้องถิ่น เขา
นั่งบนเสื่อเรียกว่าโพตี วิญญาณ
ที่มาเข้าร่างเขานั้นเป็นวิญญาณของ
คน ๆ เดียว และเมื่อเสร็จพิธีก็ถูก
เชิญให้กลับไป

๑๒ มิถุนายน บ่ายวันนี้เรา
ได้ไปดูมายากลซึ่งโกเล็กเป็นผู้
แสดง เขาใส่เสื้อคลุมดำที่สวยงาม
มีผ้าโพกหัวนุ่งโสร่ง และเริ่มต้น
กลางสนาม ซึ่งมีเสื่ออยู่พื้นเดียว

มีครกใหญ่ลักษณะประหลาดนำ-
หนักราว ๖๐ ปอนด์ และมีไม้ตีพริก
หลายอัน รูปและขามข้าวซึ่งเราได้
หย่อนเงินลงไป ๕ ดอลลาร์ และ
๕ เคนกีร์ เป็นการบริจาคสำหรับ
การแสดงมายากลนี้ และยังมีข้าว
กลุกขม้นด้วย รอบ ๆ กอของเขา
มีโหมสีกวาวใจใหญ่คดล่องไว้ เขาเอา
เสื่อผ้าชุดหนึ่งไปหมกควันไฟแล้ว
นำมาสวมแล้วท่องบทสวดอ่อน
วอนวิญญาณโดยจุดเทียนไปด้วย
หลังจากนั้นเขาก็ยกครกไปที่ต้น
ทุเรียนใหญ่ในบริเวณนั้น ซึ่งอยู่
ห่างไปราว ๒๐ หลา แล้วเขาก็ทำ
ความเคารพวิญญาณศาลเจ้าของ
ท้องถิ่นที่นั่น เขาจุดเทียน ๑๐ เล่ม
ซึ่งรวมอบให้เป็นเครื่องบูชาปะ
ไว้ที่ต้นทุเรียน แล้วเอาผ้าเหลือง
โพกศีรษะให้ปลายผ้าหย่อนลงใน
ครก ต่อจากนั้นเขาก็สวดอ่อนวอน
วิญญาณ ซึ่งช่วยให้เขาสามารถ
คาบครกที่แสนหนักนั้นไปได้เป็น
ระยะถึง ๒๐ หลา หลังจากนั้นเขา
ก็นอนหงายลงบนพื้น เอาครกซึ่ง
ใส่ข้าวไว้เต็มวางบนโอ่ง และให้
ผู้ชาย ๔ คนเอาไม้ตีพริกดำข้าว
ในครกนั้นพร้อม ๆ กัน ในตอน
บ่ายเขาแสดงพิธีที่เขาเรียกว่าการ
เดินรำผีสู่มปลา สู่มเป็นที่ดักปลา
ลักษณะยาว สวมเสื้อของผู้หญิง
แล้วเอาไม้มาทำแขน และมะพร้าว
มาทำหัว มีคน ๒ คน ถือสู่มนี้ไว้
และทำให้สู่มเดินรำในขณะที่โต๊ะ
หมุนไปตามอำนาจของวิญญาณ
ที่เข้ามาสิง

หลังจากนั้นอาหมัดเอล, จอห์น
และข้าพเจ้าก็ไปดูชมอนรักษา
โรคกรรยาของเขาตามคำเชิญ ซึ่ง

อ่านต่อหน้า ๕๐